

BESLUITEN

Voor Kurt Debacker, geboren 01/09/1968, Gentstraat 184, 8760 Meulebeke, feitelijk verblijvende Penitentair Complex Brugge, Lege Weg 200, 8200 BRUGGE (heden overgeplaatst naar Ieper), verweerder in dezer

Tegen BEGINE Sabine, geboren 11/06/1971, Stationsstraat 1A, 3140 Keerbergen, eiseres in dezer

VOORAFGAANDE

Vermelden waren gehuwd waarbij eiseres BEGIN Sabine, het hoogste diploma had, en doorheen de jaren ook een carrière uitbouwde met hogere wedde, en waarbij Kurt Debacker een arbeidersstatuut had maar dan omgekeerd ook de opvoedende taak hoofdzakelijk voor zich nam, daar de echtgenote dikwijls in het buitenland zat.

Hoewel er al een hele periode achter de rug was, waarin de vrouw er diverse bedpartners op na hield met aler ruzies daaruitvolgend, op een moment dan toch besloot te scheiden. Heel concreet diende de vader, verweerder Kurt, na een week te logeren bij zijn moeder, toen hij thuiskwam te Meulebeke, te constateren dat heel de echtelijke woonst was leeggehaald (in huidige toestand nog overigens) en hij noodgedwongen door het gebrek aan comfort terug te keren naar zijn moeder MET de drie kinderen. Omdat de ruimte daar te klein was om de opvoeding die de kinderen gewoon waren, verder te zetten, spaarde verweerder één maand lang en kocht een aantal primitieve meubelen waarna hij terug introk in de vermelde woonst, en ook alleen verder dat hypothecair krediet aflostte (ondanks andere bepaling in tussenvonnissen). Op dat moment verdiende eiseres nog 300 EUR per dag.

Al snel liep de situatie grondig mis, en nadat ze eerst hele zware extra leningen nam op haar bedrijfsnaam met bizar genoeg een faillissement een heel eind later, komt ze ook de kinderen halen en krijgt verweerder ze vanaf november 2009 ook nooit meer te zien. Intussen waren er ook al door de man PV's opgesteld van effectieve verwaarlozing van de kinderen met foto's die eind 2009 nog ernstig genomen werden door de rechtbank te Kortrijk in bijzijn van mijn vertrouwenspersoon, journalist en OCMW-raadslid VAN BELLE Jean Marc, diende de vrouw dan trouwens nog te ~~leren~~ leren omgaan met de kinderen, maar in de praktijk zaten ze eigenlijk zeer veel in opvang en wordt ook de oudste zoon Joran alleen achtergelaten in de woning en verklaarde deze nog aan vermelde journalist bij plaatsbezoek in de woning te Meulebeke alsook aan de woning van eiseres te Keerbergen toen de zoon zelf naar beneden riep bij zijn papa te willen zijn en ook alleen de deur kwam openen dat hij wou gehoord worden in deze zaak als belangrijkste belanghebbende partij (alsook over het nodige onderscheidingsvermogen beschikt om gehoord te worden).

Intussen raakt de man meer en meer psychologisch onderuit (men kan van een arbeider niet de mature volwassen intelligentie verwachten waarover rechters beschikken, en men dient voor ogen te houden dat hij de zeer jonge tweeling en de oudste zoon altijd als een moeder verzorgde, dus dat hij eerder hier als de moederfiguur kon gezien worden en de moeder als een vaderfiguur), en volgt een slag bij correctioneel dispuut, maar vergeet men dat omgekeerd ook de man zijn voet gebroken wordt door de vrouw (vandaar de ziekte-uitkering sindsdien overigens, daarvoor was de man altijd ook 100% arbeidsgeschikt en deed hij ook alle werken aan de woning zelf terwijl de vrouw commerciële zakelijke contacten had en daar geen problemen mee had om die persoonlijk ook in bed verder uit te werken wat eigenlijk wel in het financieel voordeel van het gezin was).

Omdat hij denkt overal tegen de muur te lopen, ontstaat het klassieke patroon dat hij 'schiet op de pianist' en eigenlijk vindt dat hij nergens gehoor, laat staan enig recht vindt. Een bevinding die in zekere mate juist is, maar door zijn houding in dezer, bekommt hij natuurlijk het omgekeerde van wat hij verwacht en raakt op die

manier meer en meer 'in de goot'. Hij komt zo ook in contact met minder goede mensen uit wat we eerder de 'onderwereld' mogen noemen, en langzaam aan beseft hij dat hij inderdaad alles kwijt raakt, zeker als hij plots de dagvaardingen ontvangt en merkt dat zijn vrouw een faillissement aanvraagt terwijl hij over alle bewijzen beschikt dat de meeste van die schulden opzettelijk werden bijgemaakt ver na de datum van feitelijke scheiding en er ook een gedupeerde handelsrechter tussen zit in haar cliënteel in een nep-oprichting van een BVBA die nooit zal blijken te hebben bestaan noch effectief opgericht werd en alleen een poging was om de bestuurdersaansprakelijkheid nog snel te ontlopen (wat niet kon). Uiteindelijk escaleert dit zich in een stomme blinde actie waarbij hij een flitspaal in brand probeert te steken in het Leuvense, waarna hij in Brugge wordt ondergebracht en heden tijdelijk naar Ieper wordt overgebracht omwille van de vele lopende rechtszaken in dezer.

Verweerder komt intussen inderdaad psychologisch tot rust in de gevangenis in Brugge en zit daar eigenlijk in zekere zin goed, hoewel natuurlijk de omgeving niet 100% positief te noemen is en iedereen blijkt te vergeten dat financieel het net hem is die op die manier verder de 'goot wordt ingeduwd' en hij geen leningen nam in een failliet gaande eenmanszaak om reserves aan de kant te zetten.

Het dient ook gezegd te worden dat natuurlijk de activiteiten van de partner, eiseres Sabine BEGINE, ook in het slop zitten, want we weten nu eenmaal dat een niet gedisciplineerd leven met losbandigheid op lange termijn altijd fataal is en een vierdubbele inspanning vergt om terug te boven te komen. Hierbij kan men echter juridisch NIET voorbij aan het feit dat hier zwaardere strafbare feiten als oplichting en valsheid in geschrifte werden gepleegd, dan eigenlijk in fysische wanhoopsdaden door verweerder werden gepleegd en waarbij het enkel oppervlakkige materiële zaken betreft. Dat men in dezer dan ook nog durft te spreken van onderhoudsgeld vanuit de richting van de man, is ronduit beschamend in een rechtsprocedure waarbij de vrouw een hogere maatschappelijke positie, diploma en dus veel hogere financiële kansen onbenut laat dan de man in zijn mogelijkheden heeft.

Ten gronde

Het verweer van verweerder met niet toestemming voor een nieuwe schoolkeuze, is eigenlijk een keuze die door de rechtsmacht met alle middelen moet beschermd worden. In de oorspronkelijke situatie was door rechters reeds gevonnist, maar de situatie is complexer geworden door het bizarre feit dat de man toen eigenlijk een poging ondernam naar de kinderen zelf toe omdat de juridisch zeer correcte bi-schoolkeuze in Meulebeke EN Keerbergen praktisch zeer veel vergde van de man in kwestie en hij op een bepaald moment ook tijdelijk arbeidsongeschikt werd toen de vrouw hem de voet brak in een schermutseling. Dit wordt op subtiele manier uit de weg gegaan door de nadruk te leggen op emotie en 'pijnloosheid' bij een eigenlijk erg pijnlijke vechtscheiding in dezer.

De rechtbank dient eigenlijk in dezer heel duidelijk standpunt te nemen en het lijkt erop dat de rechtbank eens duidelijk zal moeten stellen aan de man en vrouw in kwestie dat ofwel de ene ofwel de andere zijn kinderen zal moeten 'verliezen' (zelfs in het maatschappelijk verslag wordt zo'n gruwelijke taal overigens gesproken) en dat de situatie dermate ontspoord is, dat het gerecht eigenlijk al een jaar geleden, op het verzoek van de man, de kinderen een tijd had moeten plaatsen om beide echtgenoten tot verstand en wijsheid te dwingen en hen beiden toe te laten terug een genormaliseerd leven op te bouwen met een normale opvoedingswarmte en materiële stabiliteit voor de kinderen.

Zolang hierover echter geen uitspraak is, zou het erg bizar zijn een beslissing in dezer te nemen (het lijkt meer over schoolsubsidies te gaan en blijkbaar gaan de kinderen nu al naar een – vermoedelijk warme – crèche waardoor een gedwongen schoolkeuze ingegeven vanuit 'de buik' op basis van een tijdelijke situatie een erg partijdig lijkt weer te geven en de man nog meer de indruk zal wekken dat het gerecht geen instantie is waarop vertrouwd kan worden.

Het simpele verzet van een uitspraak die al kracht van gewijsde heeft, wijzigen in een kortgeding, roept overigens meer vraagtekens op.

Te dien einde

Vraagt appellant op basis van het bestaande vonnis in hoofde van de oudste zoon Yoran en het feit dat de moeder zelfs nooit de inspanning deed om zelfs in te gaan op zijn persoonlijk verzoek zijn papa minstens in al die maanden een paar maal te spreken (getuige VAN BELLE Jean Marc mag indien gewenst opgeroepen worden hiervoor), juridisch correct toe te passen (gezamenlijk ouderlijk gezag overigens zoals zelf vermeld in de dagvaarding!)

En de vordering ontvankelijk maar ongegrond te verklaren

In ondergeschikte orde zelf een neutrale school op een andere locatie aan te wijzen voor een beperkte periode van één jaar of een dubbele schooltoewijzing zoals in het originele vonnis voor beide partners mogelijk te maken in een normale week-week regeling.

Indien de rechtbank toch besluit tot toewijzing van deze school, meteen ook duidelijkheid te scheppen naar de vader dat hij er eigenlijk niet meer moet op rekenen dat hij zijn kinderen, zeker de intussen duidelijk volledig aan het vervreemden jonge tweeling, niet echt meer zal zien, zoals de justitie-assistent eigenlijk letterlijk zegde bij zijn contacten met hem, en hoewel dit goed bedoeld was, dit eigenlijk wel een bijkomend negatief signaal is over de uitvoering van vonnissen en persoonlijk interpretaties door mensen die daar niet toe bevoegd zijn en blijkbaar merken dat er in de praktijk meer misloopt dan de vonnissen laten uitschijnen in dit soort zaken.

Met hoogachting,

Kurt DEBACKER

Verweerder

Brugge – Ieper, 22/11/2010

